

Dierenarts Rannie Sumter deelt lief en leed

Al ruim twintig jaar bezoekt dierenarts Rannie Sumter veehouders op het landgoed. "Elke dag is anders."

MIJN Twickel

Door
CHANTAL OPHUIS

"Ik ben in 1958 geboren in Suriname. Mijn vader was directeur huishoudelijke zaken op het ministerie van financiën. Elke dag kwam hij thuis met zijn aktentas onder de arm. Al vroeg wist ik dat ik dat niet wilde; ik wilde bezig zijn met mijn handen. Ik vond het leuk

om mijn vader te helpen met de moestuin en de verzorging van dieren en bedacht dat ik landbouwingenieur wilde worden. Op mijn zestiende kwam ik naar Nederland en ging ik bij een tante in Amsterdam wonen om de havo te volgen. In het begin kon ik het Nederlands helemaal niet verstaan. Het duurde dan ook even voor ik mijn diploma haalde."

"Na de havo ging ik naar de tropische landbouwschool in Deventer. Het was daar erg hiërarchisch en de opleiding viel me enorm tegen. Omdat ik niet wist wat ik wilde, ging ik het

atheneum doen en kwam ik terecht in het tweedekansonderwijs, tegenwoordig volwassenenonderwijs. Die twee jaren waren heel belangrijk voor mij. Onze klas was heel gemengd en ik leerde veel over de omgang met mensen en respect voor elkaar. Door een tip van een klasgenoot ging ik diergeneeskunde in Utrecht studeren, waar ik in 1993 afstudeerde."

"Mijn eerste baan was in Brabant waar ze toen veel import- en exportstallen voor runderen hadden. Het was eigenlijk altijd de bedoeling terug te gaan naar Suriname maar na een aantal jaren leerde ik mijn partner kennen, die dierenarts in dezelfde praktijk werd. We wilden daar niet blijven, zegden onze banen op en gingen een jaar reizen. Na terugkomst hoorden we via-via dat dierenkliniek De Vossenbrink te koop stond. Toen al waren er veel Twickelboeren als klant. Een collega waarschuwde dat het in de toekomst een hele andere kant op zou gaan met de landbouw maar we besloten in 2001 toch de praktijk te kopen.

Sindsdien wonen we in Twente en voelen ons hier erg thuis."

"Er is veel veranderd in het vak. Toen ik begon, waren er weinig voorschriften maar na een paar jaar kwamen er allerlei regels en protocollen.

Agrariërs met vee moeten jaarlijks hun bedrijf laten controleren door een gecertificeerde dierenarts. Ik kijk onder meer naar het dierenwelzijn, de verzorging en de staat van de stal, maar ook naar medicatie. De dierenarts en boer moeten precies bijhouden welke koe welke medicatie heeft gehad en waarom. Omdat boeren meer zelf mogen doen, en zelf ook veel weten, kom je nu minder vaak op de bedrijven. De meeste bellen tijdig voor informatie, overleg of een consult. Ze zijn tenslotte ook ondernemers, die het risico laag willen houden."

"Als een koe ziek is, dan is niet altijd in te schatten welke kant het opgaat. Ooit moest een koe bevallen van een dood kalfje. We zijn daar tien uur mee bezig geweest, dachten dat ze het niet zou redden, maar het lukte toch. Dat zijn mooie momenten. Anderzijds is het natuurlijk erg jammer als een koe geëuthanaseerd moet worden maar als dierenarts kan ik daar, net als de veehouder, niet al te lang bij stil staan. Elke dag is anders. Je weet 's ochtends niet wat er die dag gaat gebeuren. Toch voelt het werk als heel normaal. Je eigen veiligheid staat altijd voorop. Hoe kom ik eruit, is iets wat je je als eerste moet afvragen als je een dierenverblijf inloopt. Ooit sprong er een tochtige koe mijn kant op, ik was nog net op tijd weg. Wel heb ik geregeld kreupel gelopen door een trap van een koe. Koeien zijn tegenwoordig minder contact met mensen gewend doordat ze zelfstandig naar buiten of binnen kunnen lopen, de melkrobot en andere technologische ontwikkelingen. Als er wat mis gaat, is het meestal niet kwaad bedoeld, het zijn gewoon grote en logge beesten."

"Je wordt een beetje deelgenoot van het leven van boeren. In al die jaren is er al veel lief en leed gedeeld. Van de ophef over de stikstofplannen merk ik eigenlijk nog niet zoveel. Pachtboeren zijn mede afhankelijk van hoe Twickel dit aanvliegt. Ik vind het wel een dilemma. Misschien heeft men het al te ver laten komen door alle schaalvergroting en is halvering van de veestapel iets waar je niet aan ontkomt. Maar de manier waarop de overheid dit wil regelen, vind ik zorgelijk. Kijk naar andere dossiers als de aardbevingschade in Groningen en de toeslagenaffaire. Het is geen wonder dat er weinig vertrouwen in de overheid is. Mochten veel bedrijven verdwijnen, dan heeft dat gevolgen voor ons werk maar dat lost zich wel op. De gevolgen voor de boeren zijn vele malen groter."

Overleg met veehouder Jeroen Groeneveld.

Foto: Piet Brummer